

[Tommy Dinesen]

stagnation eller tilbagegang i eksporten, skal der så eksempelvis intet foretages i slagteri-branchen trods den nedslidning, slagteriarbejderne er ude for?

Det, der forarger mig mest, er, at lønmodtagerne ikke er nævnt med et eneste ord, og det er her, regeringens politik er helt forskellig fra SFs. Vi mener, det er arbejderne på de pågældende virksomheder og institutioner, der bør sættes i fokus, når man diskuterer arbejdsmiljø. Selv af en konservativ minister må det vel erkendes, at det er arbejderne, der får sygdommene i tilfælde af et dårligt arbejdsmiljø. Det er arbejdsmanden, sømanden, eternitarbejderen, syersken, slagteriarbejderen, maleren, typografen – og man kan blive ved – der i dag søger erstatning for arbejdsbetingede sygdomme, og man har gudhjælpemig ikke nævnt dem med bare ét ord.

Eller hvad med de offentligt ansatte? Det nævnes, at det offentlige må have en indkøbspolitik, således at der indkøbes hos de virksomheder, som er miljøvenlige. Hermed kan det offentlige medvirke til, at der indkøbes miljørigtige danske produkter. Det er da rigtigt, men hvad med de ansatte, der inden for den offentlige sektor har pådraget sig en arbejdsskade, og som måske oven i købet er blevet fyret på grund af den?

SF har netop fremsat et forslag, som ville forhindre, at en arbejdsskaden inden for det offentlige bliver tæsket to gange, først ved at pådrage sig en arbejdsskade og dernæst ved at blive afskediget efter funktionærlovens § 5, stk. 2.

Hvad sagde ministeren her? Han sagde: det er bedre med forebyggelse på arbejdspladsen.

Javel. Alle og enhver, der arbejder med disse ting, ved, at forebyggelse på dette område tager op til 10–15 år, før et resultat, som kan være til gavn for de ansatte på virksomhederne, kan konstateres.

Hvordan ser det så ud i virkelighedens verden, når man ser på arbejdsmiljøindsatsen? Den bevæger ministeren sig i hvert fald ikke i.

Arbejdstilsynet er blevet skåret ned personalemæssigt. Til nye opgaver såsom tilsyn med de ansattes sikkerhed på gensplejsningsområde bliver der ikke ansat mere personale, tværtimod.

Jeg kan da være enig med arbejdsministeren i, at det er vigtigt at sondre mellem det

væsentlige og det uvæsentlige inden for arbejdsmiljøet, men det er tåbeligt, at finansministeren – og altså ikke arbejdsministeren i dette tilfælde – ikke kan løse det lille problem, som Arbejdstilsynets tilsynsførende nu har haft i over et år. Jeg tænker her på den løntvist, der er på området, og som er årsag til, at de tilsynsførende må benytte for megen tid på at ligge og køre på landevejene. Hvis f.eks. udgangspunktet er Slagelse og den tilsynsførende kører til Jyderup på virksomhedsbesøg, tager han ved frokosttid tilbage til Slagelse for at spise frokost, og efter frokosten tager han så tilbage til Jyderup og fortsætter arbejdet. Det vil sige, at der køres ca. 90 km i arbejdstiden på landevejene, hvor man i stedet kunne bruge tiden til forebyggende arbejde på virksomhederne.

De tilsynsførende mener selv, at ca. 15 pct. – hr. Taanquist sagde 14 pct. – af deres arbejdstid bruges på landevejene. Men hvad med arbejderne? Alt dette bare på grund af en løntvist om 54 kr. Bilkørslen kan koste ca. 200 kr., så det er et godt regnestykke at blive klogere af.

Bedriftssundhedstjenesten er nævnt i ministerens redegørelse som et vigtigt instrument til afhjælpning af arbejdsbetingede sygdomme. Hvad sker der her?

Et SF-forslag om en ændret og styrket BST fik den modtagelse, at ministeren ville være katalysator og få Dansk Arbejdsgiverforening og LO til at mødes og lave noget på området. Men hvor lang tid vil ministeren give Dansk Arbejdsgiverforening og LO, før der eventuelt skal lovgives på dette område? Det er et spørgsmål, hr. minister!

Også her er virkeligheden, at regeringen har stoppet for tilgangen af arbejdstagere siden 1983, til trods for at effektiviteten af det forebyggende arbejde, der udføres af BST-centrene, uvægerlig hænger sammen med antallet og sammensætningen af de ansatte.

Man kan få det indtryk, at virksomheder har tilmeldt sig BST-centre og så ellers håber på, at centrene passer sig selv, og at man ikke får besøg ude på virksomhederne – en noget mærkelig indstilling.

Nogle virksomheder snyder endvidere med oplysningen om, hvor mange ansatte de har. Det værste eksempel, jeg har hørt om, var en virksomhed, der havde oplyst over for BST, at den havde otte ansatte. Ved salg af